

Fra Tyrkia til Trøndelag

Janitsjarmusikken var like utenkelig for et osmansk hærtog fra 1700-tallet som den er for vårt 17. mai-tog, forteller Ringve museum i en rikholdig utstilling i museets nybygg. Utstillingen viser både språklig og musikalsk forbindelse mellom elitetroppene i Det osmanske rike og våre skolekorps. Museet er åpent kl. 10-16 hver dag i juni.

Poplek i Postgården

5.-9. juni lager Trondheim Voices vokalensemble og Wild at Art situasjonsselskap «Popludium», en fem dager lang poplek, der råstoffet er popmusikk fra de siste 70 år og metoden er improvisasjon. Ingen scene, ingen konvensjoner. Kom og gå som du vil, sier arrangørene, som inviterer til Grand åpning i Dronningens gate 10 i morgen kl. 20.

Gammel magi: Gløden fra gamle dager var tilbake da Neil Young startet sin Europa-turné i Berlin søndag. Frank Sampedro (t. v.) og Billy Talbot (t. h.) i Crazy Horse fryder seg over å spille med sin gamle venn. Foto BRITTA PEDERSEN SCANPIX

«Hey Hey, My My (Into The Black)», som er siste låt før ekstranummeret, får også en ny dimensjon denne kvelden. Når sangen med den berømte linjen om at «it's better to burn out than to fade away» er over, roper Young flere ganger til publikum: «Don't say it's over! Tomorrow!» Sekstiåtterer ser seg ikke bare tilbake, han er opptatt av morgendagen.

«Tomorrow» er et ord han vektlegger også i åpningslåten «Love And Only Love», som slår an tonen med tekstlinjene «Spirit come back to me/Give me strength and set me free/Let me feel the magic in my heart.»

Kanskje er han en romantiker, en gammel mann som ikke forstår at hippietidens idealer døde for førti år siden. Men han framfører sangene sine, gamle som nye, med punkens energi.

Han har grunn til å feire. Etter å ha kvittet seg med et betydelig overforbruk av ymse rusmidler og overlevd en alvorlig hjerneoperasjon for noen år siden, er Neil Young i uovertreffelig slag. Han sliter bare med et vondt

håndledd som ham må riste på flere ganger i løpet av kvelden.

Alt vi får høre i løpet av den to og en halv timer lange konserten er riktignok ikke like gripende. «Cinnamon Girl» blir framført i en versjon som etter publikums mening er altfor kort. De kunne gjerne hørt på den gamle klassikeren i en halv time.

Den fine, nye balladen «Singer Without A Song», som hittil ikke er utgitt på plate, blir skjemet av et merkelig teatralisk påfunn der en ung, hvitkledd kvinne spaserer over scenen med en gitarkoffert.

Og han velger å synge Bob Dylans utslitte «Blowing In The Wind» uten å tilføre sangen noe nytt. Kanskje gjør han det fordi sangen passer godt inn i kveldens tema; musikken som skulle forandre verden.

Ellers får vi høydepunkter fra alle tiår bortsett fra 80-tallet. «Powderfinger» (1979), en sterk historie om en ung mann som står ansikt til ansikt med en katastrofe, er som vanlig en innertier. Låten er en av dem

Young har spilt mest på scenen. Etter 683 framføringer klinger den fortsatt like friskt.

Han synger til og med «Heart Of Gold» fra 1972, hittil framført 637 ganger på scenen, uten at det høres ut som gammel rutine. Den helt nye «Hole In The Sky» er en sang i samme ånd og viser at han slett ikke har glemt å skrive vakre ballader. Og «Ramada Inn» (2012) er nesten på høyde med kveldens klassikere.

Neil Young har en så sterk låtkatalog at han kunne valgt 20-30 forskjellige ekstranumre og skapt begeistring uansett. Ingen på Waldbühne er lei seg for at han velger «Like A Hurricane» (1973).

Som alltid når denne sangen står for tur, henter Frank Sampedro ned en synthesizer forkledd som en fugl fra scenetaket, og Neil Young og Crazy Horse legger av gårde på en lang ferd inn i berlinernatten. En sterk og varm vind fra 70-tallet feier over arenaen, uten at vi glemmer at det er morgendagen som gjelder.

Anmeldt av TRYGVE LUNDEMO

Gjenforeningen med Crazy Horse har fått Young til å trekke en lang, rød tråd gjennom karrieren.

Lyden av Sovjet

På «Battle of Stalingrad» serverer Luftforsvarets musikkorps musikk som vekker følelser, både på godt og vondt.

CD Vi kan vel trygt slå fast at det ikke var enkelt å ytre sine meninger under de blodrøde kommunistenes regime i det tidligere Sovjet. For komponistene gjaldt det å skape musikk som falt i smak hos diktatorer som Trotskij, Lenin og Stalin. Likevel er det blitt skrevet og fremført mye flott musikk i denne perioden – musikk som virkelig setter følelsene i sving. Flere av disse har Luftforsvarets musikkorps (LFMK) samlet på sin nye cd, «Battle of Stalingrad».

Reinhold Griére (1875-1956) sin «Solemn overture» ble skrevet til oktoberrevolusjonens 20-årsjubileum og er en musikalsk godbit. Inspirert av kaukasiske folkemusikk fra blant annet Kasakhstan og Usbekistan, tar Griére deg med på et lite musikalsk eventyr, full av detaljer og virtuositet som LFMK får frem til fulle.

For folk flest er nok Nikolaj Rimskij-Korsakovs «Humlens flukt» det mest kjente verket på denne platen, og også det korteste. Og det er lite å utsette på korpsets formidling. Det går i et rasende tempo, akkurat slik det skal, og både fraseringer og dynamiske kontraster får musikken til å leve.

Hele tre verker av Aram Khatsjaturjan er med på platen, deriblant «Battle of Stalingrad» – en suite fra Vladimir Petrovs episke film med samme navn fra 1949. Verkets syv satser tar deg med på en musikalsk reise fra invasjonen i Stalingrad til fiendens fall, flott skildret av LFMK under ledelse av dirigent Leif Arne Pedersen.

Kontrasten er stor til komponistens «Armenian folk song and dance», en ukjent perle i mine ører, med sprudlende folkemusikkrytmer.

LFMK er Midt-Norges eneste profesjonelle blåseorkester, og består uten tvil av dyktige musikere. «Battle of Stalingrad» er en innspilling som byr på mye flott og følelsesladet musikk. Det er ikke de helt store høydepunktene på denne plata, men det er likevel masse flott musikk som definitivt er verdt en gjennomlytting.

ANMELDT AV YNGVIL BJELLAANES